

päraast tegi see etteviislamine temale valu ja tema uinust libedate pisoratega magoma.

See oli valju aastate eest olnud. Luisje oli välja läinud veilest poest turu ääres, ühesse ühleõse majas, kui auusa kaupmehe Rau õnnelik abikaasa, ja ema ja tädi olid veel ütsewatest lapje-lastest rõõmu tunnud, enne kui la nemad wanast perekonna-majast välja läksid, seda ühe väikse rahupaiga vasta wahetates. Luisje oli seda veilest kurbust räägitud liisu-päädval ommu juba unustanud; see ei olnud temale eba mitte üht korda enam melle tulnud, kui Paastukun lauljad liisuwõtjad tema lenast majast mööda läksid. Noor Luisje on wanaks saanud ja on loju läinud, kui elatanud emale, kui hegde laste armastatud ja austatud ema ja tema mees on tema mälestust lassiks pidanud.

Seal oli siis la jälle üks liisu-pääd, üks õige tenu, pääwapaistne pääd veel peale selle, kuna muidu sagebäst Paastukun teine pääd üks vihma- ja jopa-pääd on, ja läies ja sõites, lauldes ja hõiesades, nagu laugete aastate eest, tulimad liisu-wõtjad jälle siisse. Nemad laulsid wanu soldati-laulusi, fuida nende isab ja wanasiid laulnud, ebat laulsid ka teisi ilusaid laulusid wanast aast, mida waast nüüd jälle on auustama halatud.

Wana herra Rau seisib oma maja ainal, uulitsa pool, ja waatas noorte meeble töödaminemist. Tema ise oli la ühes aal soldat olnud, kus trompeti puhumisel tööti taga oli; temal näitasid aga noored mehed iga aastaga nõdremata ja veilemaks jäätma, kui tema aal.

Seal loputati ülle peale ja sisse astus üks talumees heas riides, umbes wana herra Rau mannduses. „Mis Teie soovite, föber?“ küsis Rau päraast teretamist.

„Herra“, algas talumees notuse kõlbulikult, „la ei ole Teil mitte üks tütar veikset poest turu ääres prauaks?“

Kaupmees ei saanud lohe aru, mis talumees tahtis, waatas aga päraasi lühisest järelmõtlemist: „Ja, minu õnnis abikaasa oli paesategija Müller'i tütar turu ääres, tema on aga juba kuus aastat surnub.“ „Herra, — minul on midagi südame peal . . .“ algas talumees jälle wiirvates. — „Räälige väljo,“ julgustas kaupmees lahkust.

„Waadake,“ algas talumees jälle ja waatas põrandale poole, „mina olen wiisikümniend aasta eest liisu-wõtja olnud.“ — „Mina olin ka soldat,“ üles kaupmees. — „Ja, aga, selle juures on midagi iseärulist,“ — rääkis talumees pitkamisti ebasti; „minu nimi on Talob Thütinger . . .“ ja jutuötas nüüd aega mööda lõit seda lugu linnidest